

KLEINE ODE AAN MIJN PROFFEN

Toen ik afstudeerde in de Germaanse Filologie dacht ik oprecht dat ik alles wist. Ik heb het me nooit beklagd dat ik dat toen dacht. Het hielp me om overeind te blijven op de toneelopleiding die ik daarna begon, het bracht me met frisse overmoed naar het college in Aarschot, dat mijn favoriete biotoop werd.

Altijd heb ik verhalen willen vertellen.

Verhalen voor mijn vak heb ik met overvloed gekregen tijdens mijn studie. Geen wonder dat ik dacht dat ik alles wist. Om die verhalen voor een klas te leren vertellen, was er de lerarenopleiding. Ik heb er niet veel opgestoken. Woorden wekken (misschien), voorbeelden strekken. Het waren proffen als Flip Droste (algemene taalkunde) en Vic Doyen (Amerikaanse literatuur) die me de weg toonden. Zoveel liefde sprak er uit de gepassioneerde manier waarop ze over hun vak vertelden. Niet te onderschatten was hun verlangen om ons deelgenoot te maken van hun passie. Doorheen de jaren heb ik ervaren dat zo voor een groep staan, de enige manier is. Al de rest is flauwekul.

Voor de schrijver die ik ben, kan ik me geen betere opleiding bedenken. Vooral de vakken die me aan het denken zetten, zijn me bijgebleven. Zoals de lessen van Hendrik Van Gorp (algemene literatuurwetenschap). Zijn verhaal over de 'vicarious experience' en vooral de 'leere Stelle' heeft me nooit meer losgelaten. De kunst om je lezer net genoeg te geven om verder te willen lezen, het is een spel dat ik graag speel.

Doorheen de jaren ben ik erachter gekomen dat ik een schrijver ben die schrijft vanuit een laboratorium. Altijd begint het met een verlangen. Dat verlangen heeft keer op keer te maken met een personage dat iets doet of iets niet doet en waarvan ik wil weten waarom hij dat *iets* doet of niet doet, en hoe dat voelt. Altijd is mijn personage uit zijn evenwicht, soms heeft hij dat door, soms helemaal niet. Samen met mijn personage wil ik het gevecht aangaan naar een vernieuwd evenwicht. Of het er komt of niet en hoe dan wel (of niet), dat weet ik nooit van tevoren. Ik hoop enkel dat het hem zal lukken. En soms weet ik niet eens wat ik hoop. Ik weet alleen dat ik dat onderweg wel zal ervaren. Jos Vlasselaers (West-Europese literatuur) vertelde in het eerste jaar over het laboratorium van Zola. Veel begreep ik er toen nog niet van, maar oh, wat hield ik van zijn seminaries. Ze kropen onder mijn huid, om pas vele jaren later tot een vernieuwd inzicht te leiden. Even beklijvend waren de kanttekeningen die ik maakte tijdens de lessen van Herman Servotte (Engelse literatuur). Woorden waarvan ik nu pas de volle draagwijdte begrijp.

Niks wist ik in die tijd. Dat besef heeft er het leven niet minder mooi door gemaakt. Integendeel.

Els Beerten
voor Alumni KU Leuven.